

Hospitaal

Op weg naar een nieuw Sivananda hospitaal in Ganeshpur India

Sinds jaren zet Kurukshetra vzw zich in voor de allerarmsten in India en dit in samenwerking met de Sivanandashram in Rishikesh. Eén van onze meer recente projecten in Noord-India is Village Aid, het verstrekken van medische hulp aan de mensen in achtergestelde bergdorpen. Deze hulp wordt gecoördineerd vanuit een basishospitaaltje in Ganeshpur, nabij Uttarkashi in de Himalayas. Vanuit India kregen we verschillende berichten dat dit basishospitaaltje totaal onderkomen is en binnenkort onbruikbaar wordt.

De bestuursleden van Kurukshetra hebben beslist zich voor dit nieuwe project in te zetten en te trachten hiervoor de nodige fondsen te verzamelen. Het is duidelijk dat onze huidige werking alleen dit niet kan dragen.

We zoeken dan ook een breder veld (liefst gevuld met dankbare, vrijgeevige harten) om dit nieuwe hospitaal voor de allerarmsten de nodige kansen tot slagen te geven.

In de eerste fase trachten we fondsen te verzamelen voor een nieuw hospitaalgebouw. Daarvoor is er in totaal 45.000 euro nodig.

Het lijkt véél, maar elke tocht begint met één stap en voor ons is de eerste stap dit

hospitaaltje een plaats geven in ons hart. Van daaruit kunnen we ons inzetten om vanuit een medeleven met het lot van deze mensen met zo weinig kansen en uit dankbaarheid voor wat we kregen uit India de nodige acties te ondernemen.

Wil je een stukje met ons meereizen en ons steunen:

- laat ons dan je ideeën kennen, ook wat betreft fondsenwerving...
- geef je op als vrijwilliger voor een eventuele actie
- stort een bijdrage op rek.nr.: 001-2870121-64

Hartelijk dank.

alle hulp is welkom

Alle lidgelden en giften die we via eenmalige of bestendige bankopdrachten ontvangen gaan volledig naar de projecten:

- de KKM melaatsenkolonies
- Sivananda Home, opvangcentrum voor zieke daklozen
- Village-Aid: medische hulp in de afgelegen bergdorpen van Uttarkashi

Kurukshetra rekeningnr. **001-2870121-64**

BIC BEBABEBB

IBAN BE 29 0012 8701 2164

Kurukshetra vzw, Boerendijk 95, BE - 2180 Ekeren

KURUKSHETRA^{VZW}

Humanitaire hulp aan melaatsen, zieken en daklozen in Noord-India

secretariaat: Moortebeekstraat 102, 1700 Dilbeek, 02/465 82 49 h.rondou@belgacom.net

Nieuwsbrief

maart 2011

Beste vrienden van Kurukshetra,

Hierbij wensen we iedereen van harte te danken voor jullie ondersteuning en enthousiaste inzet voor onze projecten gedurende het afgelopen jaar. We hebben allen samen veel werk verricht bij de verkopen, voorstellingen van onze projecten op scholen, overleg in de 4e pijler en in de gemeentelijke organisaties van ontwikkelings-samenwerking in Antwerpen, Aalst en Dilbeek.

Ondertussen wordt door de jaren heen een verschuiving van onze werking duidelijk. De wevers van Brahmapuri worden ouder en het aantal werkers vermindert. Zonder nieuwe instroom zullen ze steeds meer afhankelijk worden van schenkingen om in hun onderhoud te kunnen voorzien.

Andere projecten, zoals de mobiele artsenpost in Uttarkashi, lopen goed. Er komen steeds meer mensen naar de eerste hulpposten in de bergen. Deze zijn soms in de plaatselijke school ingericht, soms gewoon langs de weg. Een verslag hierover kan je verder in deze nieuwsbrief lezen. De hulppost in Uttarkashi is echter sterk vervallen en er is nood aan een nieuw hospitaal. We streven ernaar om de nodige fondsen hiervoor (ongeveer 45.000 euro) zo snel mogelijk samen te brengen. Acties hierrond zijn vorig jaar begonnen en worden dit jaar intensiever gepland.

In Laxmanjhula is "Sivananda Home" opgeknapt. Er zijn nu betere sanitaire voorzieningen in het gebouw en er is een nieuwe aparte afdeling voor TBC patiënten. Jannie Koster blijft haar geweldig werk met hart en ziel doen.

We hopen dan ook om samen met jullie, met bezielde inbreng en brandend enthousiasme terug een prachtig "Kurukshetra-jaar" te realiseren.

Met hartelijke groet,
Lisbeth Liebermann
Voorzitter

Consultatie

Een ongewone ervaring.

Als je op TV een reportage ziet van mensen in nood zegt je dat wel wat, maar iets anders wordt het als je ze persoonlijk ontmoet, oog in oog... Ons bezoek aan onder meer de leprakolonies nabij Rishikesh aan de voet van de Himalayas, maakte ons dan ook zeer deemoedig

Met de dokter mee!

Het eerste hulpproject van Kurukshetra dat we bezochten op 22 december was de medische hulppost voor de bewoners van een paar bergdorpjes in de buurt van Uttarkashi. We vergezelden de arts, een vriendelijke vijftiger die zelf in het gebied is opgegroeid. Hij houdt spreekuur in een bijgebouw van de locale school. Het laatste stuk naar het schoolgebouw moet hij te voet afleggen via een kronkelend bergpad. Een zestal patiënten wacht geduldig op zijn komst. Enkele moeders hebben een kind bij zich. Een paar assistenten houden zich bezig met het aanmaken en verstrekken van ayurvedische medicijnen. De arts voelt steevast de beide polsen waaraan hij niet alleen de algehele conditie kan vaststellen, maar veelal ook de aard van de klacht. Intussen maken we kennis met de school, die ook steun krijgt van Kurukshetra. Meisjes en jongens vormen aparte klassen en krijgen in de buitenlucht les. De temperatuur is circa 7 graden maar bij een helder zonnetje heeft niemand daar last van, ook al zitten ze op de koude grond! De motivatie is omgekeerd evenredig met het comfort. Ze zijn zonder uitzondering zeer aandachtig. Als we de schriften inzien van enkele meisjes stellen we vast dat het niveau van de lesstof eerder hoger dan lager is vergeleken met ons eigen land. Petje af! Van ordeproblemen hebben ze hier geen last. Het is allemaal vol positieve kracht en dat vervult ons met ontzag.

Weven

Het nieuwe ziekenhuis!

In Uttarkashi, waar we 4 dagen te gast zijn bij Swami Premananda, krijgen we een rondleiding door het oude ziekenhuisje op het terrein van de Ashram. Eenvoudiger kan het niet. Het bestaat uit een ontvangstruimte, een behandelkamer, een klein laboratorium voor bloedanalyses en dergelijke, een kleine voorraadkamer en een ruimte waar medicijnen worden geprepareerd.

Een moeder met kind wordt juist in de behandelkamer binnengelaten. Hopelijk niets ernstigs.

Het geheel maakt me gedepriemd want de accommodatie is hard aan vervanging toe. Opknappen kan hier geen oplossing bieden, zoveel is wel duidelijk.

Naast het bestaande ziekenhuis ligt het terrein voor de nieuwbouw al min of meer klaar. Het moet 80.000 euro kosten.

Nu maar hopen dat het nieuwe ziekenhuis er komt, zodat de mensen in de omgeving van Uttarkashi geen enorme voetreis hoeven af te leggen, want in de verre omtrek is er geen ander ziekenhuis!

De eerste leprakolonie!

Deze kolonie is jaren geleden opgericht en wordt geleid door Pierre, een Fransman die zijn leven heeft gewijd aan de melaatsen in de regio. Ze vormen een aparte, geïsoleerde leefgemeenschap ver van de 'bewoonde wereld'. Ze worden niet getolereerd in de maatschappij op grond van de misvatting dat melaatsheid, zelfs na genezing, nog besmettelijk zou zijn. Niets is minder waar, maar het gevolg is niettemin dat ze geheel op zichzelf zijn aangewezen

De melaatsen voorzien in hun uiterst sobere levensonderhoud door het weven van katoenen en wollen stoffen, tafelkleden, tapijten, sjaals, en het maken van

tasjes en dergelijke. Het is hun enige inkomstenbron. Kurukshetra speelt daarbij een essentiële rol omdat die hun producten afneemt en voor hen verkoopt.

Bij aankomst valt het op hoe stil, schoon en verzorgd het is in vergelijking met elders. Iedereen werkt ingetogen aan zijn taak. Ik bespeur geen enkele wrok of negativiteit bij ze en als vanzelf zie ik de onzin van mijn eigen ontevredenheid.

Iedereen werkt, de meesten aan een weefgetouw of spinnewiel. De spinnewielen zijn vaak gebouwd van oude fietswielen, maar functioneren perfect. Beide apparaten vragen een onafgebroken aandacht om tot een goed product te komen. Aangezien de meesten melaatsen erg gehandicapt zijn, met name aan handen en/of voeten, moet het een enorme inspanning zijn om dit werk zo lang achter elkaar te doen. Vooral de houding achter het weefgetouw is verre van comfortabel. Het wordt tegelijk met handen en voeten bedient en vergt een gelijkmatige kracht om het doek mooi en sterk te krijgen. Om tot een doek te komen van slechts enkele meters vraagt dit meerdere dagen achter het weefgetouw en een nóg langere tijd voor het spinnen van de draden!

Ook deze keer wordt er een bestelling gedaan. Zorgvuldig wordt de voorraad bekeken en wordt de keuze bepaald wat er wordt gekocht en hoe de verscheping naar België tegen de laagste kosten mogelijk is. Elke keer is het een uitdaging om op creatieve wijze de verkoop van producten op peil te houden of te verbeteren, zodat het bestaansniveau van de melaatsen niet achteruit hoeft te gaan. De juiste kleuren spelen daarbij een belangrijke rol.

De tweede en derde kolonie.

Op 3 januari vertrekken we naar de grootste kolonie op een uurtje rijden van Rishikesh. Bij aankomst worden we allemaal opnieuw getroffen door de vredige atmosfeer en schoonheid van het melaatsendorpje. Ook hier geen geklaag maar activiteit! Velen doen hier privé inkopen voor thuis. Er is een ruim aanbod van vloerkleden, sjaals etc. Het weer is zonnig maar fris en de meeste mensen die aan het spinnewiel werken doen dat buiten, samen in het gras. Ze zijn duidelijk wel wat koude gewend. In de buurt lopen een paar honden rond met hun kroost, die nieuwsgierig naar ons toekomen. Het leven lijkt zijn gang te gaan, maar uit de gesprekken met Pierre, die ook hier een centrale rol

Wasplaats

Bij de melaatsen

speelt, maken we op dat er verscheidene mensen onder de melaatsen zijn waarvan de gezondheid problematisch is en waarvoor niet altijd de vereiste zorg georganiseerd kan worden....We zien dus niet de hele werkelijkheid....

Aangezien ook de directe familie van melaatsen door de buitenwereld in de ban is geslagen en zij dus geen normaal werk krijgen of naar een reguliere school kunnen gaan, moet de kolonie daar zelf oplossingen voor creëren en zien we gezinnen met gezonde kinderen en andere familieleden die het lot van de gewezen melaatsen noodgedwongen moeten delen, hoewel ze nooit melaats zijn geweest.

In de persoonlijke ontmoetingen (wat heet?) valt op hoezeer de mensen contact ontberen.

Ze proberen uit alle macht de taalbarrière te overstijgen door een betoog in hun dialect te doen, voorzien van de nodige gebaren. We voelen ons machteloos maar tegelijk is duidelijk dat er tenminste contact is en daar moeten we het helaas mee doen.

Aan het einde van de ochtend vertrekken we, geplaagd door het dubbele gevoel dat we helpen, maar wel verder gaan met ons eigen leven. Doen we genoeg?

Tijd om na te denken!

Nico Van Velzen

Reyniers

ONZE GROOTSTE SPONSOR OOI T !

De Itterbeekse Werkgroep "Beter Leven Geven"

Door een tiental leden van de Raad van Itterbeekse Verenigingen werd ter gelegenheid van de toenmalige nationale BRT-Boemerang-actie "Beter Leven Geven" beslist, een plaatselijke solidariteitsactie op touw te zetten. Vandaar de naam van de werkgroep. Hieruit groeide een eerste antiek- en vlooiemarkt op 26 december 1976 in het Recreatiecentrum van Itterbeek, ten voordele van de mentaal gehandicaptenzorg, die 180.000,- bfr. opbracht.

Film- en diavoorstellingen, voordracht- en quizavonden, zangrecitals, koffiekranstjes en info- namiddagen volgden elkaar regelmatig op tot in 1990. Dan werd samen met het Recreatiecentrum Itterbeek de eerste kerstmarkt georganiseerd. Sindsdien kwamen zowat vijftien 3e en 4e wereldprojecten aan bod en kon er globaal 120.000 euro aan deze projecten overgemaakt worden.

Op zaterdag 11/12/2010 van 15 tot 20 u. en op zondag 12/12 van 10 tot 18 u. werd iedereen uitgenodigd op de 20 jarige jubileumuitgave van deze succesformule, waarvan de opbrengst tot de laatste cent ten goede komt aan Kuruksheetra vzw.

Meer dan 6000 euro werd aan ons overgemaakt om de grootste nood te lenigen.

Het werd een gezellige bedoening met een rijkelijk aanbod van eindejaarscadeautjes, lekker eten en drinken, leuke animatie, fanfares en volksdans, allerhande workshops voor jong en oud, kortom een feestelijke jubileum-kerstmarkt.

VAN HARTE BEDANKT

in naam van de minstbedeelden in de streek Uttarakanth, Noord-India